

Georgiana Vâju

Alt cuvânt pentru dor

Vol. 2

*Nu te împiedica de mine,
te implor!*

QUANTUM
PUBLISHERS

Prolog.....	5
Capitolul 1.....	6
Capitolul 2.....	17
Capitolul 3.....	26
Capitolul 4.....	44
Capitolul 5.....	80
Capitolul 6.....	87
Capitolul 7.....	96
Capitolul 8.....	109
Capitolul 9.....	122
Capitolul 10.....	129
Capitolul 11.....	155
Capitolul 12.....	164
Capitolul 13.....	196
Capitolul 14.....	210
Capitolul 15.....	251
Capitolul 16.....	268
Capitolul 17.....	307

*Iartă-mă și ajută-mă
Și ridică de pe mine
Îngerul negru
Care mi-a îndurerat caracterul.*

Nichita Stănescu

Capitolul 1

Ana și Iv. În prezent.

Sms Iv: *Hei, cum este acasă la tine?*

Sms Ana: *Hmm... deloc bine fără tine.*

Sms Iv: *Deci...?*

Sms Ana: *Deci... ce îmi propui, doctore? :)*

Sms Iv: *Ce ți-am mai propus deja. Să vii la mine. Cu totul!*

La mine ăsta sună atât de intim și de protector...

Sms Ana: *Asta fac. Vin. LA TINE! :)*

Sms Iv: *Când? : (*

Sms Ana: *Trist? :(De ce-mi pui semnul ăsta?*

Sms Iv: *Da, sunt trist... durează mult...*

Sms Ana: *Răbdare. Vin!*

Sms Iv: *Mi-e dor... tare!*

Sms Ana: *Și mie...*

Adri-Ana. Cu zece ani în urmă.

— Draga mea, este prea devreme totuși, mai gândește-te la treaba asta.

— Nu este devreme dacă știi ce vrei și ce iubești. Iar eu știu.

— Și, la douăzeci și doi de ani vrei să-mi spui că știi

deja tot ce vrei? Pentru tot restul vieții?

— Logic. Nu-mi trebuie o sută de ani.

— Este o nebunie...

— Nu, nu este. Vreau să mă căsătoresc cu bărbatul ăsta.

Ce este atât de greșit?

— Ai putea să mai aștepti măcar un an.

— Dar nu vreau să mai aștept deloc! Punct. Vreau să mă căsătoresc și gata. Este viața mea, alegerea mea.

Cea cu care avusesem, pe vremuri, schimbul acesta de replici era nimeni alta decât mama. Ea, cea care nu a fost niciodată de acord să mă căsătoresc cu acel bărbat. Și nu pentru că vârsta ar fi fost vreo problemă, ci din cauză că nu l-a plăcut pe alesul meu de atunci.

În privința unora dintre motivele respingerii alesului meu avea dreptate, însă, în general, era doar egoismul specific părinților. Egoismul acela parental, care nu vrea și nu acceptă să-ți dea drumul din sânul familiei, sperând că te mai poate proteja măcar pentru un timp de viața de adult și familist. Și, judecând cu mintea de acum, poate că avea dreptate.

Poate...

— Când iubești, nu cred că-i mică sau mare vârsta să te căsătorești. Iar noi ne iubim, fie că îți place de el, fie că nu. Și, chiar dacă nu ne căsătorim acum, să știi că noi tot ne iubim. Așa că nu văd ce rost are discuția asta, mamă.

Eram supărată pe ea pentru că nu mă susținea în decizia luată. Nu că nu m-ar fi susținut să iubesc și să-mi întemeiez o familie sau un cămin, cu asta era de acord. Nu era de acord cu alte aspecte ale relației mele. Și anume, cu faptul că alesul meu era mai în vârstă decât mine (nu cu mult, cu doi ani și jumătate, dar ei i se părea a fi mult) și cu faptul că - avea ea impresia - mă conducea după cum dorea el, iar asta

îmi știrbea din personalitate.

— Iubirea nu e suficientă într-o căsătorie. E nevoie de maturitate și înțelegere, iar voi sunteți încă necopți, emoțional vorbind. Dar sigur, n-am s-o scot la capăt cu tine, așa că nu-mi rămâne decât să accept și să mă conformez cu decizia ta nebunească.

— A noastră! Este decizia noastră, de comun acord. Suntem doi în povestea asta, mamă. Nu mă căsătoresc singură.

S-a ridicat să plece, vizibil nemulțumită de atitudinea mea hotărâtă. M-a durut lipsa ei de susținere, dar nu i-am arătat-o. Am vrut să par matură și stăpână pe situație. În drum spre ușa camerei mele, mi-a aruncat vorbele sec și fără să mă mai privească, ca și când cărțile erau deja făcute și jocul avea deja finalul stabilit.

— A voastră, cum spui tu. Sper să te faci fericită și să fie totul într-un ceas bun.

Și a fost. Atât cât s-a putut să fie.

Șase ani de zile au fost cele mai bune ceasuri din lume. Nici decizia de a mă căsători cu el n-o voi regreta. A fost o perioadă frumoasă, dincolo de alte aspecte care au întunecat-o și au distrus-o, ceva mai târziu.

Eram atât de îndrăgostiți, încât, cele opt ore pe zi cât stăteam despărțiți ca să mergem la serviciu, ne păreau o adevărată eternitate. Le catalogam ca fiind clipe moarte sau risipite. Pe atunci nu aveam slujbe care să ne satisfacă așteptările; munceam doar pentru a procura bani și... cam atât.

Să spun că ne-am iubit nebunește ar fi prea banal și sec. Ne-am adorat și ne-am susținut în tot ce făceam, împreună sau individual. Ne-am fost altar și punte, leagăn și icoană. Eram fericiți, și asta se putea citi lesne pe fețele noastre. Ne iubeam sincer și nimeni nu ar fi spus că dragostea asta va apune vreodată. Puteam să jur că vom cuceri timpul și-l vom face aliatul nostru secret. Ne vedeam copiii și nepoții

Libris
Respect pentru oameni și cărți

crescând, făceam des glume despre felul în care vor arăta, despre faptul că vor semăna cu mine fizic și că vor avea ochii și inteligența lui; că-i vom lăsa liberi, să aleagă ceea ce vor să devină în viață, fără idei preconcepute și fără constrângeri, așa cum încercaseră părinții noștri cu noi. Știam și cum vom arăta noi doi la bătrânețe: eu, o băbuță cochetă, bronzată, cu accesorii colorate, el, un moșuleț vânjos, glumeț și activ. Viitorul era cât se putea de limpede și de măreț. Aveam planuri mari, unele – ușor realizabile, pe altele – doar dragostea le făcea să pară că puteau fi fezabile.

Ne ajutaseră părinții și ne închiriaseră o căsuță cu o grădină mică, dar cochetă. Serile, povesteam vrute și nevrute, ne împărtășeam convingeri și idei. Petreceam ore întregi întinși cu spatele pe iarba înmiresmată a verii, admirând norii sau numărând stelele și punându-ne dorințe.

— *Hei, dragule, ești cu mine acum sau ești pierdut printre astre?*

— *Hei, drăguțo! Sunt și acolo sus, dar și aici jos, cu tine.*

— *Răspunde-mi la o întrebare, dar sincer. Cât poți de sincer, te rog!*

— *Bine, hai să vedem. Despre ce este vorba? mi-a răspuns, îndreptându-și atenția către mine și abandonând Carul Mare, de care era captivat.*

— *Dacă te-ai întâlni cu Dumnezeu, pe acolo, pe sus, prin peripețiile tale, și ar putea să-ți ofere un lucru – un singur lucru la alegerea ta – ce I-ai cere? Sunt curioasă.*

— *Hm... Ca în povestea aia cu peștișorul auriu?*

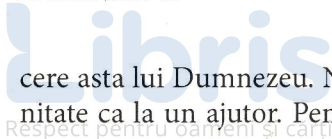
— *Exact!*

— *Complicat... aș vrea atâtea lucruri să-i cer... Dar, dacă ar fi doar unul, cred că I-aș cere ajutor.*

— *Ajutor?*

— *Da. Ajutor să accept lumea și oamenii, ajutor să mă conformez când este cazul, să învăț și să pot să muncesc.*

Da, părea logic. Dar și banal, totodată. Toată lumea îi

cere asta lui Dumnezeu. Nu m-am gândit niciodată la divinitate ca la un ajutor. Pentru că asta implică neputință, iar eu am putut aproape mereu să fac tot ce mi-am dorit. Și, dacă nu am putut pe moment, am insistat alte dăți până am reușit.

— *Dar tu ce I-ai cere lui Dumnezeu? m-a întrebat la rândul-i.*

— *Eu I-aș cere timp.*

— *Asta este puțin ciudat. Timp ne-a dat tuturor. Depinde cum îl gestionăm, cred.*

— *Mda..., am murmurat, poate că ai dreptate. Dar timpul este cel care ne ține împreună, nu crezi?*

— *Nu soarta ne ține împreună?*

— *Nu, timpul.*

Adri-Ana. Cu patru ani în urmă.

Era frumos.

Și liniște.

Și calm.

Era așa cum trebuia să fie o iubire tânără. Pură. Sinceră. Armonioasă.

Dar, cum totul este relativ, se părea că și Dumnezeu făcea alegeri greșite. A trimis aici, pe pământ, un înger blond, cu ochi albaștri și trup mlădios, suficient de apetisant, încât să spulbere o iubire tânără și încă nepregătită pentru lupta cu demonii.

Știați asta? Evident că nu! Vă spun eu acum.

Ei bine, da. M-a înșelat!

Știu, nimeni n-ar fi prevăzut asta. Și, totuși, s-a întâmplat într-o margine de lume, când, probabil, Dumnezeu lua-se o pauză de la supravegheat iubirile și-l dojenea pe jucăușul Cupidon, care făcea risipă de săgeți.

Desigur, o să spuneți că nu-i sfârșitul lumii, așa cum au mai spus-o și alții. Sau că toți bărbații, la un moment dat, o

dau în bară, calcă strâmb sau dau cu bâta-n capul femeii ce-i sade alături. Nu este sfârșitul lumii, da, am mai auzit-o!

Ei bine, pentru mine chiar a fost sfârșitul lumii!

Într-o zi însorită de început de vară, o zi cu miros divin de flori de tei și sălcioară, am ajuns acasă mai devreme decât mă aștepta el și, în pragul casei, cu clanța în mână, universul meu s-a întunecat brusc și pentru totdeauna. S-a răsturnat, s-a dat peste cap o dată, de două, de trei ori, apoi și-a dat duhul. A murit într-o clipă tot ceea ce era mai frumos și mai de preț în viața mea.

M-am pipăit, m-am uitat în jur să văd dacă recunosc planeta, m-am ciupit, să văd dacă sunt vie. Eram al dracului de vie, după durerea acută care-mi înțepa pieptul cu mii de ace ale căror vârfuri fuseseră înmuiate în drog letal. Nici nu trebuia să mă ciupesc ori să-mi trag palme. Nu era nici vis, nu era nici vreun nenorocit de coșmar, era doar realitatea care găsisese momentul să-și arate fața mizerabilă.

Mirosul aromelor de vară a fost înlocuit cu duhoarea trădării, iar soarele strălucitor a fost brusc acoperit de nori cenușii gata să scuipe cuburi de gheață peste pământul înfierbântat. Și potopul ăsta era doar al meu. Ce privilegiu!

Maxilarul mi s-a încleștat și ochii mi s-au umplut instantaneu de lacrimi grele, care parcă-mi trăgeau ochii în jos, lacrimi mai grele ca niciodată. M-am întors descumpănită înapoi, cu fața spre ușă, vrând să plec, speriată, dezamăgită și terifiată, numărând în gând fiecare pas: *unu, doi, trei, patru, cinci... Nu am să cad... Să nu cad... Nu am să cad și nici nu am să leșin. Trebuie să rămân în picioare, pe picioarele mele...*

Dar unde plec?

Unde mă duc și ce am să fac acum și de acum înainte?

Unde?

Fără el?

Fără noi?

Fără viață!

Bărbatul care strângea în brațe și săruta cu atâta patos altă femeie, acolo, în casa noastră, pe canapeaua noastră, în intimitatea noastră, era nimeni altul decât soțul meu, iubitul meu, viața mea și viitorul meu. Lumina ochilor mei, dacă vreți să zic așa, sau singura mea rațiune de a trăi în acel moment.

Am avut un șoc. Ba nu, am avut cel mai mare șoc din viața mea de până atunci. M-a dezechilibrat și m-a frânt în mii de bucăți fără formă, m-a împrăștiat ca pe un puzzle din care piesele au fost luate de suflul trădării, devenind astfel incapabilă să mă mai adun vreodată.

Am văzut la viața mea multe scene departe de aparentul normal, asta dacă-mi mai pot îngădui să cred că există termenul de „normalitate”. Dar în niciuna din scenele groaznice trăite anterior nu am fost implicată atât de profund emoțional.

Am văzut oameni chinându-se sau murind sub ochii mei, am văzut animale doborâte, schingiuite sau abandonate, și accidente înfiorătoare. Mi-am îngropat bunicii, asta m-a durut groaznic. Nu au lăsat doar un hău în mine, ci un crater.

Toate durerile m-au schingiuit și mi-au marcat existența într-un fel sau altul, mai profund sau mai superficial. Dar nu ca durerea pe care am simțit-o atunci, privindu-mi bărbatul mângâind și sărutând altă femeie. Și nu, nu era film, nu era teatru, nici nu citeam ceva ce aș fi putut apoi vizualiza, știind că mă pricep de minune la asta. Nu, nu era nimic din toate astea. Era chiar viața mea.

Practic, m-a omorât. M-a secătuit pe loc, atunci. Din momentul acela, m-am declarat moartă.

Nu știu cât timp am privit tâmp la ei. Timpul trecea extrem de lent, iar pe mine mă uitase acolo, încremenită, privind fără reacție la spectacolul trădării. Dragostea și deziluzia erau în fața mea, și nu puteam să le separ una de alta.

Libris.ro

Bărbatul meu nu mai era al meu. A ridicat capul și m-a privit vinovat în ochi, după care a oftat adânc. Mă rânise, știa că o făcuse în stil mare.

I-a dat drumul femeii din brațele sale, dar... atât. A încremenit lângă ea, nu s-a ridicat, nu s-a scuzat, nici nu a încercat să mă convingă că ochii îmi jucau feste.

Ființa care ocupa locul ce îmi aparținea a întors capul spre mine, apoi mi-a aruncat un zâmbet răutăcios. *Poți să pleci acum! E al meu!* părea să-mi transmită.

Am descifrat semnalul aceluia rânjet prin ceața minții și, instantaneu, am văzut negru în fața ochilor. Deși realizam că totul era pierdut și că nu rezolvam nimic enervându-mă mai tare, ceea ce era o ineptie pentru că, de fapt, mai nervoasă decât eram în acel moment, nu aveam să fiu vreodată, m-am repezit la ea și i-am aplicat un pumn în maxilar. Lovitura a fost atât de puternică, încât i-am întors capul înapoi, spre bărbatul meu, cu rânjet cu tot.

Na, cățea! Zâmbește-mi malefic și acum. Ce credeai oare? Că, dacă ești în brațele bărbatului meu, nu te mai pot atinge? Ba uite că pot!

I-au dat lacrimile, și zâmbetul satisfăcut pe care-l afișase câteva clipe mai înainte s-a transformat subit în rictus de durere, într-o schimonoseală jalnică și penibilă. Bocea pițigăiat, ținându-se cu mâna de falca lovită, insistând că are nevoie să meargă la spital, la doctor, la urgențe, la... dracu' s-o ia! Și-a scos din poșeta de fițe telefonul mobil și, printre suspine și văicăreli, trăncănea și amenința că o să cheme poliția, că o să văd eu, că... bla... bla... bla...

Cheamă! Nu ai decât. Ce ai să spui poliției? Că te-a prins nevasta cum te mozoleai cu bărbatul ei, în casa lor, și că te-a plesnit? Hai, să văd! Chiar sunt curioasă. Îmi asum riscul să primesc o amendă. Poate și o zi de carceră, ce mai contează acum unde aș fi închisă?

Îngerul cu plete oxigenate nu a chemat poliția, în schimb, a tras-o zdravăn de pe urma loviturii. Pumnul meu